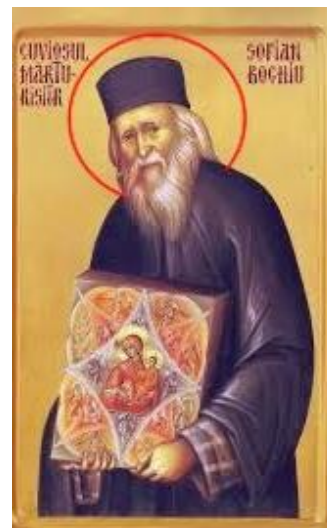

16 Septembrie: Prăznuirea Sf. Cuv. Mărturisitor Sofian de la Antim

Părintele Sofian de la Mănăstirea Antim a fost un astfel de chip, un chip al blândeții prin excelență. Întreaga sa ființă răspândea blândețe și bunătate. Timp de aproape 10 ani am fost binecuvântat de Dumnezeu să viețuiesc sub același acoperiș monahal cu Părintele Sofian. Astfel, aproape în fiecare zi schimbam cel puțin câteva cuvinte, ne sfătuiam pentru binele mănăstirii, adesea slujeam la același altar, și, mai ales, eu îmi sprijineam creștetul pe umărul lui în ceas de cumpănă. O, Doamne! Ce izvor de trăire, ce infuzie de har, ce reconfortare sufletească poate trăi omul atunci când creștetul și-l pleacă pe umărul unui om sfânt. Încercarea prin care trece, suferința care-i sfâșie inima devin, la picioarele unei persoane precum Părintele Sofian, izvor de răbdare, de curaj, de nădejde. Iar când un astfel de om te bucură cu prietenia lui, îți încredințează anumite trăiri ale sufletului, inima-ți primește o stare de pace, odihna sufletească ale cărei urmări nu se șterg nicicând. Un chip al blândeții, acesta a fost bunul părinte Sofian.

Bucureștenii i-au sesizat în număr necrezut de mare izvorul inepuizabil de sensibilitate, gingășie și candoare și se adăpau la această fântână de har în clipe de bucurie și, mai ales, de încercare.

Sf. Cuvios
Mărturisitor Sofian
de la Antim,
frescă

Părintele îi asculta, îi binecuvânta, îi înțelegea în durerea sau păcatul lor, îi întărea și, mai presus de toate, îi iubea. Îi iubea pentru că era smerit; îi iubea pentru că le purta poverile la rugăciune; îi iubea pentru că îi ajuta cu sfatul; îi iubea pentru că inima sa îi cuprindea pe toți. Marele și rarul dar al blândeții, care împodobește ființa întregă a Părintelui Sofian, se arată și prin faptul că nu avea nici cea mai mică tendință de a osândi, de a judeca, de a ține minte răul. De-a lungul vieții sale, Părintele Sofian a avut parte de multe vrăjmășii, care i-au împovărat sufletul, i-au tulburat liniștea. Au fost dușmăniile din afară și, mai dureros, de la casnicii lui. Le așeza pe toate la picioarele Tronului ceresc prin atitudini de felul: „Doamne, iartă-le lor că nu știu ce fac!”

Părintele Sofian a trăit aproape întreaga sa viață de monah la Mănăstirea Antim, nu departe de Sfânta Patriarhie și, în aceeași incintă cu sediul Cancelariei Sfântului Sinod. Nu a îndeplinit răspunderi oficiale înalte în sensul omenesc al lucrurilor, dar cunoștea ceea ce se întâmpla bine sau mai puțin bine în Biserică. Nu l-am auzit niciodată judecând, condamnând pe cineva care nu-și împlinea bine datoria, sau, mai mult, cauza rău misiunii Bisericii. Asculta, medita se ruga și tăcea. Aveam sentimentul că suferă,

se întristează și că preia situația respectivă în rugăciune și o prezintă lui Dumnezeu spre rezolvare. (...)

Astăzi Mănăstirea Antim este altcumva după plecarea Părintelui. Arhieriei, preoții, monahii și credincioșii care l-au avut ca duhovnic nu-l mai întâlnesc în altar, în pridvor, pe aleile mănăstirii sau la chilie. Și e așa de tristă pentru noi, cei puțin credincioși, Mănăstirea Antim, fără Părintele Sofian!

Sunt și persoane, probabil dintre cei mult credincioși, care vin la mănăstirea Antim, și aici, în duh și adevăr, îl întâlnesc pe Părintele. Amintirea feței sale celei blânde și rugăciunea lui pentru Mănăstirea care i-a fost atât de dragă, odihna sufletească sădită de el în multe inimi și faptul că se află de șapte ani împreună cu Sf. Antim în veșnicia sălășluirii cu Dumnezeu, dau certitudinea prezenței Părintelui Sofian printre coloanele, florile, arhieriei, monahii și credincioșii mănăstirii.

Blândețea Părintelui Sofian se revărsa în cascade, valuri, valuri: peste mănăstirea Antim, peste cei care l-au cunoscut, peste Biserică, peste Țară și peste lume.

Îți mulțumim, Doamne, că din vase de lut faci asemenea „dumnezei” fără de care lumea ta s-ar reîntoarce în neființă.

(IPS Teofan, Mitropolitul Moldovei, text publicat în volumul "Un iconar de suflete")